

Lugupeetud president Rüütel, proua Ingrid Rüütel,
kallid vanaisad ja isad,
armsad Eestimaa mehed,

palju õnne teile tänase isadepäeva puhul! Mõnes mõttes on kahju, et isadepäeva just aasta kõige süngemal ajal tähistame. Kui väljas on külm ja märg ja pime, siis on kuidagi keeruline päikseliselt mõelda. Ka ajalehed, kes lõppeval, meeste tervisele pühendatud nädalal sellele teemale küllalt palju ruumi andsid, ei kirjutanud just palju head. Kõige krooniks püüdis üks meedium lausa tõestada, et Eesti naised on kodumaistele meestele sootuks välismaa omasid eelistama hakanud.

Mina seda ei usu. Kes nii mõtleb, sel on lihtsalt madal enesehinnang. Vaadake tagasi viimasele 16 iseseisvuseaastale. Selle tohutu ülesehitustöö, mis paljuski koosneb just julgetest ja tarkadest otsustest, valmidusest riskida ja võtta vastutus, ületada ennast ja kogu maailma ootusi – kas selliseid tegusid suudavad teha luuserid? Kindlasti mitte. Meie saavutusi imetletakse paljudes riikides, mitmetele oleme lausa eeskujuks. See on meie enda töö tulemus. Mis seal salata, otsuste tegemine on olnud paljus just meeste õlgadel. Mina arvan, et selliseid suudavad teha ja kanda vaid parimatest parimad maailmas.

Tõsi, meie meeste tervis pole kiita. Kuid me ei peaks seda pelgalt kritiseerima. Mõelgem hoopis sellele, et võib-olla on põhjus meeste organismi madalamas kohanemisvõimes muudatustega? Seda just füsioloogilises mõttes. Täna näeme, kus on meie meeste õrnem koht – see ongi tervis.

Samas peaksime meie, naised, mõistma, kui suures osas oleme mehe tervise taga meie ise. Kes käib poes ja otsustab, mida kodus süüakse? Kes valib, kuidas vaba aega veedetakse? Enamasti meie ise. Järelikult on see ka meie vastutus.

Süngel statistikal on ka helgem pool. Eesti mehe keskmine eluiga on küll Euroopa madalamaid, kuid see pole mitte kunagi ajaloos olnud nii kõrge kui täna. Tõusma hakkas see juba mõned head aastad tagasi. Tõus on terav, kindel ja jätkuv. Äsja möödusid meie mehed leedulastest. Meil abiellutakse jälle ning peredesse sünnib üha rohkem lapsi. Isad nõuavad õigust lapsepuhkusele. Spordiklubisid tekib nagu seeni pärast vihma ja terviseradadel tiheneb liiklus

igas eas liikumisharrastajate pidevast lisandumisest.

Arstid on tervisest rääkides üha rohkem hakanud rõhutama sotsiaalset sidusust. See tähendab lähedasi suhteid – abikaasa, sõprade, sugulaste vahel. Meeste tervise puhul peavad mõned seda lausa kõige tähtsamaks. Ehk väga lihtsalt – mees, kes armastab ja on armastatud, elab kauem ja tervemat, seega õnnelikumat elu.

Veel lähiminevikus oli mehe tähtsaim roll ürgmehega sarnane – võidelda ja tuua koju võimalikult priskem saak. Täna on salvedes nii mõndagi ja võitlusest tähtsamaks on saamas turvatunne. Hoidmine. Saavutatu hoidmine. Üksteise hoidmine. Meid ümbritseva hoidmine. Ka meie rahvusspordis kõveeos on vahel taktikaliselt kõige targemaks osutunud see pool, kes õigel hetkel endale hüüab: „Hoi!“ Eesti vajab täna rohkem kui midagi muud, et me hoiaksime. Hoidkem oma poisse, mehi, isasid. Ja teie hoidke meid!